

Így hát sorsát senki ki nem kerülheti!

A Jancsi és Misi inasok egy ágyban aludtak, reggel alig lehetett őket felverni, miért a majszter úr nagyon megharagudott s rendesen a Misi üstökének megcibálása ugratta ki őket ágyukból. Misi szegény az ágy elülső szélén aludt, ő érezte majszter uram kezének erejét. Egy este lefekvés előtt így szólott Misi Jancsihoz:

— Jancsi feküdj te ma az én helyemre, lásd, legyünk testvérek a szenvedésben is.

Jancsinak szíve megesett s csakugyan a Misi helyére feküdt, feláldozván üstökét a testvériességnek. Misi a fal felé dőlt s szinte mosolygott arca, ha elgondolta, hogy ő reggel háborítatlanul húzhatja a csendest.

A nap még nem ébredezett, de igen a majszter úr. A két fiú boldogan horkolt, a horkolásra ágyuk felé indult a majszter uram is.

Útközben azonban eszébe jut, hogy ő már régest mindig az elül fekvőt cibálta meg, most hát ideje lesz a másikkal is elbánni. Amint gondolkozott, úgy is tett. Beleragadt a belül fekvő inas üstökébe, ki ordítva és meglepetve ugrott fel, imigyen kiáltozván:

— Így hát sorsát senki sem nem kerülheti ki!

Forrás:

Téli Esték 1910. XIII. évfolyam 1. szám. 10.

https://library.hungaricana.hu/hu/view/TeliEstek_1910/?pg=73&layout=s